

горилата, а като се уви, започна да я пристѣга. Борбата се захвана. Змията се увиваше все повече и повече и сочеше раздвоения си езикъ срѣщу маймуната. Но и маймуната не се бранѣше злѣ. А госпожа жената на горилата и нейния господинъ синъ стоеха въ хралупата на едно дърво и най-равнодушно гледаха на тая борба. „А менъ е все едно кой ще надвие; дали маймуната или змията“ — си рекохъ азъ и трѣгнахъ нататѣкъ доволенъ, че прѣкарвамъ добрѣ врѣмето си.

Но тукъ мѣстото съвсѣмъ не бѣ тъй приятно, както по-напрѣдъ. Ту тукъ, ту тамъ прошумоляваше по нѣщо покрай нѣкого отъ насъ. Азъ се досѣтихъ, че въ старитѣ гори има много змии и затова трѣбваше да се ходи съвсѣмъ внимателно. Не можехъ да търпя животни, които сж съставени само отъ глава и опашка. Затова азъ вървѣхъ внимателно по стѣпките на моя синьочервенъ приятелъ. Той нѣмаше обуша и усѣщаше много подобрѣ, когато настѣпваше нѣщо, но не искаше и да знае.

6. Хорото на дивацитѣ-червенокожи.

— Мой малъкъ Бѣлоличко, гледай напрѣдъ! — каза изведнажъ моя главатаръ. Между дебелиѣ горски дървета силно свѣтѣше. Какибонока размѣсти малкитѣ клончета, които бѣха прѣдъ насъ, и азъ видѣхъ много добрѣ силната свѣтлина. Горѣше голѣмъ огънь, толкова голѣмъ, че на него можеше да се опече цѣлъ волъ. Тамъ видѣхъ нѣколко червенокожи човѣкоядци. Кожитѣ имъ имаха цвѣтътъ на тютюна. Разчеквали ли сте нѣкой пѣтъ нѣкоя жаба? — тъй бѣха разчекнати сега тѣ: съ една рѣка на лѣво, съ другата на дѣсно, единиятъ кракъ замахнатъ на една страна, другиятъ на друга. Тия червенокожи диваци играеха хоро